

[Pürschel.]

jeg mindes ikke noget Tilfælde, hvor det paa en Maade, som kunde være stødende eller undergravende for Respekten for Domstolene her i Landet, er sket, at man har angrebet en Dommer paa Grund af en af ham afsagt Dom — ikke i den sidste Tid, man kan, tror jeg, sige, ikke i dette Aarhundrede.

En Del af de Argumenter, man anvender mod den offentlige Votering i Højesteret, rammer ved Siden af. Et af de hyppigst anvendte er dette, at det skulde være saa undergravende for Højesterets Autoritet, at det blev bekendt, at en Dom ikke var afsagt med alle 9 Stemmer for sig, men for at sætte Sagen paa Spidsen kun med 5 Stemmer mod 4. Jeg har aldrig forstaaet dette, at der skulde være nogen Autoritet i Mystik; det er for mig en mærkelig Fortidsbetragtning, som for et i god Forstand moderne tænkende Menneske maa synes noget antikveret. Og naar man nu særligt taler om de kriminelle Sager, saa lyder det smukt, og det er paa sin Maade ogsaa rigtigt, naar man siger, at Højesteret er Udtryk for den højeste jordiske Retfærdighed, som det blev sagt af det ærede Medlem, som nylig talte.

Hertil maa jeg dog straks tilføje Begrænsningen: i Danmark, og ved selve denne Begrænsning faar Begrebet den højeste jordiske Retfærdighed en ejendommelig Indsnævring, som viser, at man skal være forsigtig med at operere med disse Begreber, selv om jeg naturligvis er enig med det ærede Medlem i at føle den dybeste Respekt for de Afgørelser, der fældes af Højesteret som rummende den største juridiske Sagskundskab, vi kan samle, og sikkert den bedste Vilje til at træffe den menneskeligt set rigtige Afgørelse. Men ingen, der har med Rettens Udøvelse at gøre, kan være blind for, at det ofte kan være et saare tvivlsomt Spørgsmaal, om en Mand har Ret i Forhold til en anden Mand, og ogsaa, om han har Ret i Forhold til Samfundet; det vil sige, om han er strafskyldig eller ikke strafskyldig.

I den Henseende vil jeg sige, at jeg betragter det ikke som nogen Ulykke, om i en tvivlsom Sag, hvor en Mand bliver kendt skyldig, vedkommende fik at vide, at 4 Dommere i Højesteret havde stemt for, at han var uskyldig. Jeg tror ikke, at Samfundets Respekt for Dommen vilde blive mindre, og jeg tror, at hans Evne til at bære Afgørelsen vilde blive betydeligt større. Men dertil kommer dette, at i Fremtiden bliver det ikke Højesterets Sag at afgøre

Skyldspørgsmaal; de afgøres ved Nævningesager og ved Domsmændssager, saaledes at Højesteret ikke faar noget med Skyldspørgsmaalet at gøre. Hele den derpaa byggede Argumentation svæver derfor i Luften.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard sagde og sagde med Rette, at i Sverige havde man en skriftlig Procedure ved Højesteret. Ja, der er hele Højesteretsbehandlingen fuldkommen hemmelig; Offentligheden aner ikke noget om den. Saa kan man naturligvis sige, at den danske Højesterets Procedure har det Fortrin, at her faar Offentligheden Adgang til at høre de Argumenter for og imod, som under Proceduren fremsættes. Men det er efter min Mening en underlig bagvendt Maade at slutte paa at sige, at naar en hemmelig Procedure fører til en offentlig Votering, saa skal den offentlige Procedure føre til en hemmelig Votering. Det var i Virkeligheden det Ræsonnement, som det ærede Medlem stillede op. Jeg synes meget snarere, man maa sige, at naar Offentligheden er blevet bekendt med de Argumenter, der anføres paa den ene Side og paa den anden Side, saa vil det være meget farligere ikke at give Offentligheden ogsaa Rettens Afgørelse med Hensyn til de fremførte Argumenter, fordi et af dem kan synes saa overbevisende for Lægmand, at han siger, at Højesterets Dom er ganske aabenbart urigtig. Det kan bl. a. ligge i, at den paagældende Pressereferent maaske ikke har faaet fat i det vigtigste, og Presseferatet er Offentlighedens Adgang til at lære Højesterets Procedure at kende.

I øvrigt maa det erindres, at Proceduren forsvinder, men det, som staaar tilbage, det, hvormed Praksis kan arbejde, og det, der kan skabes, hvis dette Forslag bliver til Lov — hvad jeg haaber —, det er dette, at man faar en klar Redegørelse for, hvorledes Højesteret er naaet til det Resultat, som fastslaas at være Ret. Der skabes derved efter min Mening paa en lykkelig Maade Mulighed for et Samarbejde mellem Højesteret og Retsvidenskaben, en lykkelig Adgang for den praktiserende Sagfører til at vide, hvorledes han skal raade sine Klienter, og derved tror jeg, at mange Processer vil kunne undgaas.

Det er rigtigt, at denne Ordning rummer en Fare, saaledes som det ærede Medlem Hr. Elgaard pegede paa: Faren for paa den ene Side en Persondyrkelse, paa den anden Side et Personangreb. Det er rigtigt, at der kan anføres Udtalelser af fremtrædende danske Politikere, f. Eks. den nuværende Statsminister, og af den tidligere Statsminister,